

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

24 ოქტომბერი, 2019 წელი
თბილისი

ქ.

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატა

მოსამართლე: ხატია არდაზიშვილი

სხდომის მდივანი: გიორგი სანიკიძე

აპელანტი (მოსარჩელე) - ი-----ი

წარმომადგენელი - მ-----ი

მოწინააღმდეგე მხარე (მოპასუხე) - სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული
სააგენტო

წარმომადგენელი - თ-----ი

მესამე პირები - შპს „ს-----ი“, შპს „ა-----ი“

წარმომადგენელი - ზ-----ი

დავის საგანი - ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის
ბათილად ცნობა

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება - თბილისის საქალაქო სასამართლოს
ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილება

აპელანტის მოთხოვნა - გაუქმდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019
წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით
სარჩელი დაკმაყოფილდეს

1. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნებზე მითითება

1.1. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილებით, ი-----ის სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

1.2. დასკვნები ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით

1.2.1. 2018 წლის 02 თებერვალს ი-----მა №8----- განცხადებით მიმართა საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოს და უძრავ ნივთზე, მდებარე: ქ. თბილისი, გ-----, გარიგების საფუძველზე საკუთრების უფლების რეგისტრაცია მოითხოვა. აღნიშნული განცხადებით მარეგისტრირებელ ორგანოს წარედგინა: 1) ნასყიდობის ხელშეკრულება; 2) პ/მ ასლები.

2018 წლის 02 თებერვლის სარეგისტრაციო განცხადების მიღების ბარათით ირკვევა, რომ დაინტერესებულ პირს (განმცხადებელს) ეცნობა სარეგისტრაციო განცხადების თაობაზე ინფორმაციის საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ვებ-გვერდზე (www.napr.gov.ge) მოძიების შესაძლებლობა (ს.ფ. 42-46; 118).

1.2.2. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 05 თებერვლის №8-----03 გადაწყვეტილებით, ვინაიდან სარეგისტრაციოდ წარდგენილი უფლების საგანზე რეგისტრირებული იყო ყადაღა, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 23-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, განმცხადებელს უარი ეთქვა რეგისტრაციაზე (ს.ფ. 47).

1.2.3. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულმა სააგენტომ 2018 წლის 06 თებერვალს №6--- წერილით მიმართა სსიპ აღსრულების ეროვნულ ბიუროს და აცნობა, რომ აღსრულების ეროვნული ბიუროს №A----- გადაწყვეტილების საფუძველზე მოთხოვნილია მოვალეთა რეესტრით გათვალისწინებული შეზღუდვების მოხსნა მოვალის შპს „ა-----ის“ უძრავ ქონებაზე, ს/კ 7----- და მოითხოვა ინფორმაცია მიწის ყადაღა ვრცელდება თუ არა ამ კომერციულ ფართზე (ს.ფ. 51).

1.2.4. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 06 თებერვლის №8-----05 გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლის შესაბამისად, სარეგისტრაციო წარმოება შეჩერდა №6--- წერილზე პასუხის მიღებამდე (ს.ფ. 174).

1.2.5. სსიპ აღსრულების ეროვნული ბიუროს 2018 წლის 07 თებერვლის №A----- წერილით საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოს ეცნობა, რომ სსიპ სააღსრულებო ბიუროს მიერ მოთხოვნილ იქნა №5--- მომართვის საფუძველზე დადებული ყადაღის გაუქმება შპს „ა-----ის“ უძრავ ქონებაზე, მდებარე ქალაქი

თბილისი, გ----- საკადასტრო კოდი 7----- (ს.ფ. 52).

1.2.6. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 08 თებერვლის №8--
-----07 გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის
21-ე მუხლით გათვალისწინებული სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების
საფუძვლების აღმოფხვრის შედეგად განახლდა სარეგისტრაციო წარმოება (ს.ფ.
175).

1.2.7. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 08 თებერვლის
№8-----08 გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს
კანონის 21-ე მუხლის შესაბამისად, სარეგისტრაციო წარმოება შეჩერდა №6---
წერილზე პასუხის მიღებამდე.

სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 12 თებერვლის №8-----
--10 გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე
მუხლით გათვალისწინებული სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების
საფუძვლების აღმოფხვრის შედეგად განახლდა სარეგისტრაციო წარმოება (ს.ფ. 54,
176).

1.2.8. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 13 თებერვლის №8--
-----11 გადაწყვეტილებით მარეგისტრირებელმა ორგანომ მიიჩნია, რომ №8-----
-- სარეგისტრაციო განცხადებასთან დაკავშირებით დამატებით წარსადგენი იყო
ყველა პარტნიორის გადაწყვეტილება განცხადებით მოთხოვნილი უფლების
რეგისტრაციასთან დაკავშირებით. ამავე გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის
შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლის შესაბამისად სარეგისტრაციო
წარმოება შეჩერდა და შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი
დოკუმენტის ან ინფორმაციის წარსადგენად მხარეს 30 კალენდარული დღე
განესაზღვრა (ს.ფ. 55).

1.2.9. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 19 მარტის №8-----
---12 გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე
მუხლით გათვალისწინებული სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების
საფუძვლების აღმოფხვრის შედეგად განახლდა ვადაგადაცხადებული
სარეგისტრაციო წარმოება (ს.ფ. 165).

1.2.10. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 20 მარტის №8-----
----13 გადაწყვეტილებით, ვინაიდან, სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების ვადაში
დაინტერესებული პირის მიერ არ იქნა წარდგენილი შეჩერების საფუძვლის
აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტი/ინფორმაცია, „საჯარო რეესტრის
შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, შეწყდა
სარეგისტრაციო წარმოება (ს.ფ. 56).

1.2.11. 2018 წლის 25 ოქტომბერს ი-----მა №5----- საჩივრით მიმართა

სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოს და სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ 2018 წლის 20 მარტის №8-----13 გადაწყვეტილების გაუქმება და წარდგენილი დოკუმენტაციის საფუძველზე მოთხოვნილი უფლების რეგისტრაცია მოითხოვა (ს.ფ. 58-66).

1.2.12. საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 26 ოქტომბრის №4----- გადაწყვეტილებით ი-----ს უარი ეთქვა №5----- ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვაზე.

აღნიშნული გადაწყვეტილებით მარეგისტრირებელმა ორგანომ მიიჩნია, რომ ვინაიდან №8-----13 გადაწყვეტილება გამოქვეყნდა 2018 წლის 20 მარტს, გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყო 21 მარტს, ხოლო ადმინისტრაციული საჩივარი დაინტერესებული პირის მიერ წარდგენილი იყო 2018 წლის 25 ოქტომბერს. შესაბამისად, 25 ოქტომბერს, განმცხადებლის მიერ საჩივრის წარდგენისას მითითებული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გასაჩივრების ვადა იყო გასული (ს.ფ. 67-68).

1.2.13. საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 18 ოქტომბრის №8----- ---10 „რეგისტრაციის შესახებ“ გადაწყვეტილებით, უძრავ ნივთზე, მდებარე: ქ. თბილისის, გ----- კომერციული ფართი №1 (მშენებარე), სართული 1, საკადასტრო კოდი 7-----, შპს „ს-----ის“ საკუთრების უფლება დარეგისტრირდა (ს.ფ. 104-106).

1.3. დასკვნები სამართლებრივ გარემოებებთან დაკავშირებით

1.3.1. საქალაქო სასამართლომ მიუთითა, რომ „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონი განსაზღვრავს საჯარო რეესტრის წარმოების ორგანიზაციულ-სამართლებრივ საფუძვლებს, საჯარო რეესტრის მწარმოებელი ორგანოს – საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში მოქმედი საჯარო სამართლის იურიდიული პირის – საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს (შემდგომ – სააგენტო) უფლება-მოვალეობებს.

ამავე კანონის მე-2 მუხლის „თ“ ქვეპუნქტის თანახმად, რეგისტრაცია ნიშნავს ნივთსა და არამატერიალურ ქონებრივ სიკეთეზე ამ კანონით განსაზღვრული უფლების, საჯარო-სამართლებრივი შეზღუდვის და საგადასახადო გირავნობის/იპოთეკის, უძრავ ნივთზე საკუთრების უფლებასთან დაკავშირებული ვალდებულების წარმოშობის, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის, უძრავ ნივთზე საკუთრების უფლების მიტოვების, მიწის მიზნობრივი დანიშნულების და სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის კატეგორიის შეცვლის, ტყის ფონდის საზღვრის დადგენის და მასში ცვლილების, გეოგრაფიული ობიექტების ნუმერაციისა და მისამართების შესახებ მონაცემების, ნივთსა და არამატერიალურ ქონებრივ სიკეთეზე უფლების სუბიექტისა და ობიექტის საიდენტიფიკაციო მონაცემების, მეწარმეთა და არასამეწარმეო

(არაკომერციული) იურიდიული პირების „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონითა და საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით განსაზღვრული სავალდებულო სარეგისტრაციო მონაცემების, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოებისა და კომანდიტური საზოგადოების პარტნიორთა წილებზე საკუთრების უფლების შეზღუდვასთან დაკავშირებული ვალდებულებების წარმოშობის, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის, ეკონომიკურ საქმიანობათა, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის შესახებ მონაცემების შესაბამის რეესტრში აღრიცხვა რეგისტრაციის თაობაზე გადაწყვეტილების მიღებით;

ზემოაღნიშნული ნორმების შინაარსიდან გამომდინარე, რეგისტრაციის მიზნით საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს საქმიანობა წარმოადგენს სარეგისტრაციო წარმოებას, რაც ხორციელდება მარეგისტრირებელი ორგანოს მიერ გადაწყვეტილების მიღებით.

აღნიშნული კანონის მე-8 მუხლის პირველი პუნქტის თანახმად, სარეგისტრაციო წარმოების დაწყების საფუძველია განცხადება ან უფლებამოსილი ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება. ამავე მუხლის მეორე პუნქტის თანახმად კი, განცხადებას უნდა ერთვოდეს ინსტრუქციით განსაზღვრული სარეგისტრაციო დოკუმენტაცია და ინფორმაცია.

განსახილველ შემთხვევაში დადგენილია, რომ 2018 წლის 02 თებერვალს ი-----
-----მა №8----- განცხადებით მიმართა საჯარო რეესტრის ეროვნულ
სააგენტოს და უძრავ ნივთზე, მდებარე: ქ. თბილისი, გ-----
-----, გარიგების საფუძველზე საკუთრების უფლების რეგისტრაცია
მოითხოვა. აღნიშნული განცხადებით მარეგისტრირებელ ორგანოს წარედგინა: 1)
ნასყიდობის ხელშეკრულება; 2) პ/მ ასლები.

დადგენილია ასევე, რომ სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 13 თებერვლის №8-----11 გადაწყვეტილებით მარეგისტრირებელმა ორგანომ მიიჩნია, რომ №8----- სარეგისტრაციო განცხადებასთან დაკავშირებით დამატებით წარსადგენი იყო ყველა პარტნიორის გადაწყვეტილება განცხადებით მოთხოვნილი უფლების რეგისტრაციასთან დაკავშირებით. ამავე გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლის შესაბამისად სარეგისტრაციო წარმოება შეჩერდა და შეჩერების საფუძველის აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტის ან ინფორმაციის წარსადგენად მხარეს 30 კალენდარული დღე განესაზღვრა.

სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 19 მარტის №8-----12 გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლით გათვალისწინებული სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების საფუძველის აღმოფხვრის შედეგად განახლდა ვადაგადაცდილებული სარეგისტრაციო წარმოება.

სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 20 მარტის №8-----13 გადაწყვეტილებით, ვინაიდან, სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების ვადაში დაინტერესებული პირის მიერ არ იქნა წარდგენილი შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტი/ინფორმაცია, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, შეწყდა სარეგისტრაციო წარმოება.

2018 წლის 25 ოქტომბერს ი-----მა №5----- საჩივრით მიმართა სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოს და სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ 2018 წლის 20 მარტის №8-----13 გადაწყვეტილების გაუქმება და წარდგენილი დოკუმენტაციის საფუძველზე მოთხოვნილი უფლების რეგისტრაცია მოითხოვა.

საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 26 ოქტომბრის №4----- გადაწყვეტილებით ი-----ს უარი ეთქვა №5----- ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვაზე.

მოსარჩელე მიუთითებს, რომ ვინაიდან საჯარო რეესტრის ეროვნულმა სააგენტომ „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ გადაწყვეტილება 2018 წლის 20 მარტს, აქტის გამოცემის 1 თვანი ვადის დარღვევით მიიღო, აღნიშნული აქტის მიმართ არ შეიძლება დადგინდეს გასაჩივრების ვადა, რაც „ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვაზე უარის თქმის თაობაზე“ 2018 წლის 26 ოქტომბრის №4----- გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის საფუძველს წარმოადგენს. ამასთან, აღნიშნავს, რომ 2018 წლის 20 მარტის №8-----13 გადაწყვეტილება კანონმდებლობით დადგენილი წესით არ ჩაბარებია.

1.3.2. სასამართლომ მიუთითება საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-100 მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის თანახმადაც, თუ კანონით ან მის საფუძველზე გამოცემული აქტით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციული ორგანო გადაწყვეტილებას ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის ან მასზე უარის თქმის შესახებ იღებს განცხადების წარდგენიდან ერთი თვის ვადაში.

„საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ბ“ პუნქტის შესაბამისად, მარეგისტრირებელი ორგანო იღებს გადაწყვეტილებას სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების ვადაში არ იქნა წარმოდგენილი სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი ინფორმაცია ან დოკუმენტი.

კონკრეტულ შემთხვევაში საქმეში არსებული მასალებით დადგენილია, რომ 2018 წლის 13 თებერვლის „სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების შესახებ“ №8-----11 გადაწყვეტილებით ი-----ს შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის

დამადასტურებელი დოკუმენტის ან ინფორმაციის წარსადგენად 30 კალენდარული დღე განესაზღვრა, ხოლო ვინაიდან, სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების ვადაში დაინტერესებული პირის მიერ არ იქნა წარდგენილი შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტი/ინფორმაცია, სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულმა სააგენტომ „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ №8-----13 გადაწყვეტილება 2018 წლის 20 მარტს, აქტის გამოცემის ერთთვიანი ვადის დარღვევით მიიღო.

სასამართლომ მიუთითება საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 177-ე მუხლზე, რომლის პირველი ნაწილის თანახმად, დაინტერესებულ პირს უფლება აქვს გაასაჩივროს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემისათვის დადგენილი ვადის დარღვევა ჩაითვლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემაზე უარის თქმად და იგი გასაჩივრდება ამ თავით დადგენილი წესით. ამავე საკანონმდებლო აქტის 180-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული საჩივარი წარდგენილ უნდა იქნეს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოქვეყნების ან ოფიციალური წესით გაცნობის დღიდან ერთი თვის ვადაში, თუ კანონით სხვა რამ არ არის დადგენილი. მითითებული სამართლებრივი ნორმის მე-3 ნაწილის თანახმად კი, გასაჩივრების ვადა არ შეიძლება დადგინდეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის ვადის დარღვევის შემთხვევაში.

ზემოაღნიშნული სამართლებრივი ნორმების საფუძველზე, სასამართლომ განმარტა, რომ ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ საქმის გაჭიანურების თავიდან აცილების და სამართალურთიერთობის სტაბილურობის შენარჩუნებას მიზნით, კანონმდებელი ითვალისწინებს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ აქტის გამოცემის ერთთვიანი ვადის დარღვევის შემთხვევას და ცალსახად ადგენს, რომ ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისათვის დადგენილი ვადის დარღვევა მიიჩნევა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემაზე უარის თქმად, ხოლო ვინაიდან, პირი, რომლის განცხადების საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება, არ არის ვალდებული უსასრულოდ ჰქონდეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ აქტის გამოცემის მოლოდინი, იგი უფლებამოსილია ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართოს უფლებამოსილ ორგანოს. ამდენად, სასამართლო საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილისა და 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის სისტემური განმარტების საფუძველზე, მიიჩნევს, რომ გასაჩივრების ვადის დადგენა დაუშვებელია იმ შემთხვევაში, თუ სახეზეა შემდეგი 4 კუმულატიური პირობა: 1) ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ დარღვეულია ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემის ვადა; 2) პირი, რომლის მიმართვის საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება,

ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისათვის დადგენილი ვადის დარღვევას განიხილავს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემაზე უარის თქმად; 3) პირი, რომლის მიმართვის საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართავს შესაბამის უფლებამოსილ ორგანოს; 4) პირის მიერ უფლებამოსილ ორგანოში საჩივრის წარდგენისას ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ არ არის გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი.

სასამართლომ მოიხმო საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2010 წლის 21 ოქტომბრის №ბს- 479-459(კ-10) გადაწყვეტილება, რომლითაც საკასაციო სასამართლო განმარტავს: „კანონი არის კანონმდებლის მიზნის განხორციელების ინსტრუმენტი და ამიტომ ის უნდა განიმარტოს მიზანმიმართულად. სასამართლომ უნდა გამოიყენოს განმარტების ისეთი წესები, რომლის მიხედვით კანონი უნდა იყოს განმარტებული კანონმდებლის მიზნისა და მისი განხორციელების შესაძლებლობის ფარგლებში. ამდენად, კანონის განმარტებისას, დადგენილ უნდა იქნეს კანონმდებლის ნება და მიზანი, რაც მხოლოდ გრამატიკული განმარტებით ვერ მიიღწევა. სასამართლომ უნდა იხელმძღვანელოს კანონმდებლის განზრახვით, როგორც ნორმის განმარტების საშუალებით. კანონის განმარტება ემყარება გარკვეულ პრინციპებს: ობიექტურობის პრინციპს, რაც გულისხმობს, რომ განმარტება უნდა ეფუძნებოდეს კანონის ტექსტს და გამოხატავდეს კანონმდებლის ნებას; ერთიანობის პრინციპს – ყოველი ნორმა წაკითხულ უნდა იქნეს არა ამოგლეჯილად, არამედ სისტემურად, კანონის ტექსტის ლოგიკურ ჭრილში; გენეტიკური განმარტების პრინციპს – გათვალისწინებულ უნდა იქნეს კანონმდებლის მიზანი და განზრახულობა. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში კანონი უნდა განიმარტოს აღნიშნული პრინციპების დაცვით.“

ამდენად, ზემოაღნიშნული სამართლებრივი ნორმების სისტემური განმარტების შედეგად, სასამართლომ მიიჩნია, რომ იმ შემთხვევაში, როდესაც პირის მიერ ადმინისტრაციული საჩივრის წარდგენამდე ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ კანონმდებლობის ვადის დარღვევით, თუმცა გამოცემულია ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი, რომელიც შეიცავს მისი გასაჩივრების ვადას და წესს, აღნიშნული აქტის მიმართ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაწესი ვერ გავრცელდება და გასაჩივრების ვადა მისი ოფიციალური გაცნობიდან უნდა აითვალოს.

1.3.3. რაც შეეხება მოსარჩელე მხარის პოზიციას გასაჩივრების ვადის ათვლის საკითხზე, სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 54-ე მუხლზე, რომლითაც დადგენილია ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალაში შესვლის ზოგადი წესი, კერძოდ, მითითებული სამართლებრივი ნორმის პირველი ნაწილის შესაბამისად, თუ კანონმდებლობით სხვა რამ არ არის განსაზღვრული, ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ძალაში შედის მხარისათვის კანონით

დადგენილი წესით გაცნობისთანავე ან გამოქვეყნების დღეს. ამავე საკანონმდებლო აქტის 55-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოქვეყნება კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევაში.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 58-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, თუ კანონით სხვა რამ არ არის დადგენილი, დაინტერესებული მხარისათვის ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ოფიციალური გაცნობა ნიშნავს მისთვის ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გადაცემას ან ფოსტის მეშვეობით გაგზავნას.

სასამართლო ასევე მოიხმობს „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონი, რომლითაც დადგენილია მარეგისტრირებული ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილების გამოქვეყნებისა და ძალაში შესვლის სპეციალური წესი. „საჯარო რეესტრის შესახებ“ 27-ე მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად, გადაწყვეტილება ძალაში შედის საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით გამოქვეყნებისთანავე. ამავე სამართლებრივი ნორმის მე-7 პუნქტით კანონმდებელი ცალსახად განსაზღვრავს, რომ გადაწყვეტილების გამოქვეყნებად ასევე ჩაითვლება გადაწყვეტილების მარეგისტრირებული ორგანოს ოფიციალურ ვებგვერდზე გამოქვეყნება, ხოლო მე-8 პუნქტის შესაბამისად, გადაწყვეტილების მართვის ავტომატური საშუალებების გამოყენებით გამოცემის შემთხვევაში ამ გადაწყვეტილებასთან დაკავშირებული ვადების ათვლა იწყება მისი გამოქვეყნებისთანავე.

საქართველოს იუსტიციის მინისტრის 2010 წლის 15 იანვრის №4 ბრძანებით დამტკიცებული „საჯარო რეესტრის შესახებ ინსტრუქციის“ მე-6 მუხლის მე-2 და მე-3 პუნქტების შესაბამისად, სააგენტო უფლებამოსილია ნებისმიერი დოკუმენტი მიიღოს, გამოსცეს ან გასცეს როგორც ქალაქის მატარებელზე, ასევე ელექტრონული და მართვის ერთიანი ავტომატური საშუალებების გამოყენებით. ელექტრონული სახით დოკუმენტი გაიცემა სააგენტოს ოფიციალური ვებგვერდის - www.napr.gov.ge შესაბამისი ბმულის მეშვეობით და მისი ამონაბეჭდის მიმართ ასლის დედანთან სისწორის დამოწმებისათვის დადგენილი წესები არ გამოიყენება. ამ ამონაბეჭდს აქვს იგივე იურიდიული ძალა, რაც თავად ელექტრონული სახით გამოცემულ დოკუმენტს.

საქალაქო სასამართლოს მიერ დადგენილია და მოსარჩელე მხარე სადავოდ არ ხდის იმ გარემოებას, რომ მის №8----- სარეგისტრაციო წარმოებასთან დაკავშირებით მიღებული „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ №8-----13 გადაწყვეტილება სააგენტოს ოფიციალურ ვებგვერდზე - www.napr.gov.ge 2018 წლის 20 მარტს გამოქვეყნდა და შეიცავდა მისი გასაჩივრების ვადას და წესს.

საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს გადაწყვეტილების გასაჩივრების ვადის ათვლის საკითხთან მიმართებით სასამართლო მოიხმობს საქართველოს უზენაესი

სასამართლოს 2018 წლის 08 თებერვლის №ბს-707-703 განჩინებას, რომლითაც საკასაციო სასამართლომ მიუთითა საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 58-ე მუხლის პირველ ნაწილზე, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ 27-ე მუხლის მე-6, მე-7 და მე-8 პუნქტებზე და განმარტა, რომ „საჯარო რეესტრის შესახებ“ კანონით დადგენილია მარეგისტრირებული ორგანოს გადაწყვეტილების გამოქვეყნებისა და შესაბამისად, ძალაში შესვლის სპეციალური წესი, რომელსაც უპირატესობა აქვს სხაკ-ით დადგენილ ზოგად მოწესრიგებასთან შედარებით. საკასაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ვინაიდან საქმის მასალებით დასტურდებოდა, რომ განცხადების მიღების ბარათით დაინტერესებულ პირს ეცნობა მომსახურების ვადის ხანგრძლივობა და ინფორმაციის საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ვებ-გვერდზე მოძიების შესაძლებლობა დაინტერესებული პირი თავისივე ინტერესების დაცვის მიზნით ვალდებული იყო გადაემოწმებინა სარეგისტრაციო წარმოების მიმდინარეობის და დასრულების პროცესი. წინააღმდეგ შემთხვევაში, გადაუმოწმებლობის შესაძლო უარყოფითი შედეგების რისკი მატარებელი თავად განმცხადებელია.

განსახილველ შემთხვევაში სასამართლომ ყურადღება გაამახვილა საქმეში წარმოდგენილ 2018 წლის 02 თებერვლის სარეგისტრაციო განცხადების (№8-----) მიღების ბარათზე, რომლითაც ირკვევა, რომ დაინტერესებულ პირს (განმცხადებელს) ეცნობა სარეგისტრაციო განცხადების თაობაზე ინფორმაციის საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ვებ-გვერდზე (www.napr.gov.ge) მოძიების შესაძლებლობა.

ამდენად, სასამართლომ ასევე ვერ გაიზიარა მოსარჩელე მხარის არგუმენტი მარეგისტრირებული ორგანოს გადაწყვეტილების კანონით დადგენილი წესით ჩაუბარებლობაზე და მიიჩნია, რომ „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონით დადგენილი სპეციალური რეგულაციის შესაბამისად, მარეგისტრირებული ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილების განმცხადებლისთვის ოფიციალურად გაცნობად მიიჩნევა აქტის საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ვებ-გვერდზე გამოქვეყნება და სწორედ გადაწყვეტილების გამოქვეყნების დღიდან იწყება აქტის გასაჩივრების დადგენილი ვადის ათვლა.

ამასთან, აღსანიშნავია, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში, მოსარჩელეს, რომლის განცხადების საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება, აქტის გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი ვადის ამოწურვიდან მარეგისტრირებული ორგანოს მიერ აქტის გამოცემამდე გასული დროის მონაკვეთი (5 კალენდარული დღე) ანიჭებდა შესაძლებლობას ეკონტროლებინა ადმინისტრაციული ორგანოს ვებგვერდი მის განცხადებაზე მიღებული გადაწყვეტილების გაცნობის მიზნით.

სასამართლომ მიუთითა „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 29-ე მუხლზე, რომლის შესაბამისადაც, დაინტერესებულ პირს უფლება აქვს

მარეგისტრირებული ორგანოს გადაწყვეტილება გაასაჩივროს მისი ოფიციალურად გაცნობიდან, ხოლო გადაწყვეტილების გამოქვეყნების შემთხვევაში - გამოქვეყნებიდან 30 კალენდარული დღის ვადაში.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 182-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ზ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ადმინისტრაციული ორგანო არ განიხილავს ადმინისტრაციულ საჩივარს, თუ გასულია ადმინისტრაციული საჩივრის წარდგენის კანონით დადგენილი ვადა.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლო მიიჩნია, რომ ვინაიდან მოსარჩელის მიერ სადავოდ ქცეული „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ №8-----13 გადაწყვეტილება სააგენტოს ოფიციალურ ვებგვერდზე - www.napr.gov.ge 2018 წლის 20 მარტს გამოქვეყნდა, ხოლო გასაჩივრების ვადის ათვლა ამავე წლის 21 მარტიდან დაიწყო, ი-----ის 2018 წლის 25 ოქტომბრის საჩივარი მარეგისტრირებელ ორგანოში გასაჩივრების კანონმდებლობით დადგენილი 30 დღიანი ვადის დარღვევით იყო წარდგენილი.

1.3.4. სასამართლომ განმარტა, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის საფუძვლები რეგლამენტირებულია საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლით, რომლის პირველი ნაწილი ადგენს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ბათილია, თუ იგი ეწინააღმდეგება კანონს, ან არსებითად დარღვეულია მისი მომზადებისა ან გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი სხვა მოთხოვნები. ამასთან, კანონმდებელი მითითებული მუხლის მეორე ნაწილში აზუსტებს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების ან გამოცემის წესის არსებით დარღვევად ჩაითვლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ამ კოდექსის 32-ე ან 34-ე მუხლით გათვალისწინებული წესის დარღვევით ჩატარებულ სხდომაზე ან კანონით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული წარმოების სახის დარღვევით, ანდა კანონის ისეთი დარღვევა, რომლის არარსებობის შემთხვევაში მოცემულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ამ კოდექსის 22-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით სასამართლო უფლებამოსილია გამოიტანოს გადაწყვეტილება ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობის შესახებ თუ ადმინისტრაციული აქტი ეწინააღმდეგება კანონს და ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას, ან ინტერესს ან უკანონოდ ზღუდავს მას. ამავე საკანონმდებლო აქტის 33-ე მუხლის მიხედვით, თუ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემაზე უარი კანონს ეწინააღმდეგება ან დარღვეულია მისი გამოცემის ვადა და ეს პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას ან ინტერესს, სასამართლო ამ კოდექსის 23-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით გამოიტანს გადაწყვეტილებას,

რომლითაც ადმინისტრაციულ ორგანოს ავალებს, გამოსცეს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი.

ზემოაღნიშნული მსჯელობისა და მითითებული სამართლებრივი ნორმების გათვალისწინებით, სასამართლოს მიიჩნია, რომ სარჩელი უსაფუძვლოა, რადგან ადგილი არა აქვს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლით გათვალისწინებულ კანონის დარღვევას, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება გამოცემულია კანონის მოთხოვნათა დაცვით, შესაბამისად, არ არსებობს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 26 ოქტომბრის №4----- გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის და შესაბამისად მოპასუხისათვის 2018 წლის 25 ოქტომბრის №5----- ადმინისტრაციული საჩივრის წარმოებასა და განხილვაში მიღების დავალების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძველი.

2. სააპელაციო საჩივრის ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძვლები

აპელანტის მოსაზრებით, საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება დაუსაბუთებელია, შეიცავს წინააღმდეგობრივ მსჯელობებს და დასკვნებს, არასწორადაა შეფასებული საქმეში არსებული მტკიცებულებები, დასაბუთება იმდენად არასრულია, რომ მისი სამართლებრივი საფუძვლიანობის შემოწმება შეუძლებელია, რაც გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძველია.

აპელანტი მიუთითებს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 182-ე მუხლზე და განმარტავს, რომ ადმინისტრაციულმა ორგანომ საჩივრის განხილვაზე უარის თქმის შესახებ გადაწყვეტილების მიღებამდე არ მისცა მოსაზრებების წარდგენის საშუალება. აპელანტი ასევე უთითებს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-7 და 53-ე მუხლებზე და განმარტავს, რომ სადავო აქტები დაუსაბუთებელია. სასამართლო ახდენს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის დაუსაბუთებელ განმარტებას. მტკიცების ტვირთი გადააქვს ადმინისტრაციული ორგანოდან მოსარჩელეზე. დაინტერესებული მხარე უფლებამოსილია და არა ვალდებული მოიძიოს მისთვის საინტერესო ინფორმაცია ვებ გვერდზე, ხოლო ადმინისტრაციული აქტის გაცნობის ვალდებულება კი ცალსახად ადმინისტრაციულ ორგანოს აკისრია. სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ გადაწყვეტილება ი-----ისათვის ცნობილი არ ყოფილა.

აპელანტის მოსაზრებით, საქმეზე დადგენილი ფაქტები და არგუმენტები ცალსახად მეტყველებენ იმ გარემოებებზე, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს 2019 წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილება არის უკანონო, დაუსაბუთებელი, იგი უნდა გაუქმდეს და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელი უნდა დაკმაყოფილდეს.

3. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების დასაბუთება

სააპელაციო პალატამ განიხილა საქმის მასალები, მოისმინა მხარეთა ახსნა-განმარტებები, შეამოწმა გადაწყვეტილების კანონიერება-დასაბუთებულობა და მიიჩნევს, რომ სააპელაციო საჩივარი არ უნდა დაკმაყოფილდეს, შემდეგ გარემოებათა გამო:

სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ქმნიან სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას და შესაბამისად, გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივ საფუძვლებს.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, თუ ამ კოდექსით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციულ სამართალწარმოებაში გამოიყენება საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის დებულებანი. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 377-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში ფაქტობრივი და სამართლებრივი თვალსაზრისით. იმავე მუხლის მეორე ნაწილის შესაბამისად, სამართლებრივი თვალსაზრისით შემოწმებისას სასამართლო ხელმძღვანელობს 393-ე და 394-ე მუხლების მოთხოვნებით. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 390-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტის თანახმად, თუ სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ ან/და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით, მაშინ დასაბუთება იცვლება მათზე მითითებით.

3.1. ფაქტობრივი დასაბუთება

სააპელაციო სასამართლო სრულად ეთანხმება პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ გარემოებებთან დაკავშირებით. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, საქალაქო სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებები, რასაც იზიარებს სააპელაციო პალატაც.

3.2. სამართლებრივი დასაბუთება

სააპელაციო სასამართლო ასევე სრულად იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით. სააპელაციო პალატის მოსაზრებით, საქალაქო სასამართლომ სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა საქმეში წარმოდგენილ მტკიცებულებებს.

3.2.1. სააპელაციო პალატა მიუთითებს „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონზე, რომელიც ადგენს საჯარო რეესტრის წარმოების ორგანიზაციულ-სამართლებრივ საფუძვლებს, საჯარო რეესტრის მწარმოებელი ორგანოს - საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს მმართველობის სფეროში მოქმედი

საჯარო სამართლის იურიდიული პირის - საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს უფლება-მოვალეობებს. აღნიშნული კანონის მე-2 მუხლის „თ“ ქვეპუნქტის თანახმად, რეგისტრაცია არის ნივთსა და არამატერიალურ ქონებრივ სიკეთეზე ამ კანონით განსაზღვრული უფლების, საჯარო-სამართლებრივი შეზღუდვის და საგადასახადო გირავნობის/იპოთეკის, უძრავ ნივთზე საკუთრების უფლებასთან დაკავშირებული ვალდებულების წარმოშობის, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის, უძრავ ნივთზე საკუთრების უფლების მიტოვების, მიწის მიზნობრივი დანიშნულების და სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის ნაკვეთის კატეგორიის შეცვლის, ტყის ფონდის საზღვრის დადგენის და მასში ცვლილების, გეოგრაფიული ობიექტების ნუმერაციისა და მისამართების შესახებ მონაცემების, ნივთსა და არამატერიალურ ქონებრივ სიკეთეზე უფლების სუბიექტისა და ობიექტის საიდენტიფიკაციო მონაცემების, მეწარმეთა და არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირების „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონითა და საქართველოს სამოქალაქო კოდექსით განსაზღვრული სავალდებულო სარეგისტრაციო მონაცემების, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის, შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოებისა და კომანდიტური საზოგადოების პარტნიორთა წილებზე საკუთრების უფლების შეზღუდვასთან დაკავშირებული ვალდებულებების წარმოშობის, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის, ეკონომიკურ საქმიანობათა, მათში ცვლილებისა და მათი შეწყვეტის შესახებ მონაცემების შესაბამის რეესტრში აღრიცხვა რეგისტრაციის თაობაზე გადაწყვეტილების მიღებით, ამავე მუხლის „კ“ ქვეპუნქტის მიხედვით, სარეგისტრაციო დოკუმენტი არის სამართლებრივი აქტი, რომელიც უშუალოდ წარმოშობს ამ კანონით განსაზღვრული რეგისტრაციის მოთხოვნის უფლებას. ამავე კანონის 8.1. მუხლის შესაბამისად. სარეგისტრაციო წარმოების დაწყების საფუძველია განცხადება ან უფლებამოსილი ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება. ამავე მუხლის მე-2 პუნქტის მიხედვით კი განცხადებას უნდა ერთვოდეს ინსტრუქციით განსაზღვრული სარეგისტრაციო დოკუმენტაცია და ინფორმაცია.

განსახილველ შემთხვევაში პალატას დადგენილად მიაჩნია, რომ 2018 წლის 02 თებერვალს ი-----მა №8----- განცხადებით მიმართა საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოს და უძრავ ნივთზე, მდებარე: ქ. თბილისი, გ-----, გარიგების საფუძველზე საკუთრების უფლების რეგისტრაცია მოითხოვა. აღნიშნული განცხადებით მარეგისტრირებელ ორგანოს წარედგინა: 1) ნასყიდობის ხელშეკრულება; 2) პ/მ ასლები. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 13 თებერვლის №8-----11 გადაწყვეტილებით მარეგისტრირებელმა ორგანომ მიიჩნია, რომ №8----- სარეგისტრაციო განცხადებასთან დაკავშირებით დამატებით წარსადგენი იყო ყველა პარტნიორის გადაწყვეტილება განცხადებით მოთხოვნილი უფლების რეგისტრაციასთან დაკავშირებით. ამავე გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლის შესაბამისად სარეგისტრაციო წარმოება შეჩერდა და შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტის

ან ინფორმაციის წარსადგენად მხარეს 30 კალენდარული დღე განესაზღვრა. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 19 მარტის №8-----12 გადაწყვეტილებით, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 21-ე მუხლით გათვალისწინებული სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების საფუძვლების აღმოფხვრის შედეგად განახლდა ვადაგადაცდილებული სარეგისტრაციო წარმოება. სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 20 მარტის №8-----13 გადაწყვეტილებით, ვინაიდან, სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების ვადაში დაინტერესებული პირის მიერ არ იქნა წარდგენილი შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტი/ინფორმაცია, „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, შეწყდა სარეგისტრაციო წარმოება.

პალატას ასევე დადგენილად მიაჩნია, რომ 2018 წლის 25 ოქტომბერს ი-----მა №5----- საჩივრით მიმართა სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულ სააგენტოს და სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ 2018 წლის 20 მარტის №8-----13 გადაწყვეტილების გაუქმება და წარდგენილი დოკუმენტაციის საფუძველზე მოთხოვნილი უფლების რეგისტრაცია მოითხოვა. საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს 2018 წლის 26 ოქტომბრის №4----- გადაწყვეტილებით ი-----ს უარი ეთქვა №5----- ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვაზე.

ი-----ი სარჩელშიც მიუთითებდა და სააპელაციო საჩივარშიც ყურადღებას ამახვილებს იმ გარემოებაზე, რომ 2018 წლის 20 მარტის №8-----13 გადაწყვეტილება კანონმდებლობით დადგენილი წესით არ ჩაბარებია, ამასთან, ვინაიდან საჯარო რეესტრის ეროვნულმა სააგენტომ „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ გადაწყვეტილება 2018 წლის 20 მარტს, აქტის გამოცემის ერთთვიანი ვადის დარღვევით მიიღო, აღნიშნული აქტის მიმართ არ შეიძლება დადგინდეს გასაჩივრების ვადა, რაც „ადმინისტრაციული საჩივრის განხილვაზე უარის თქმის თაობაზე“ 2018 წლის 26 ოქტომბრის №4----- გადაწყვეტილების ბათილად ცნობის საფუძველს წარმოადგენს.

სააპელაციო პალატა არ იზიარებს აპელანტის ზემოაღნიშნულ განმარტებას და მიუთითებს, საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის მე-100 მუხლის პირველ ნაწილზე, რომლის თანახმადაც, თუ კანონით ან მის საფუძველზე გამოცემული აქტით სხვა რამ არ არის დადგენილი, ადმინისტრაციული ორგანო გადაწყვეტილებას ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის ან მასზე უარის თქმის შესახებ იღებს განცხადების წარდგენიდან ერთი თვის ვადაში. „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 22-ე მუხლის „ბ“ პუნქტის შესაბამისად, მარეგისტრირებული ორგანო იღებს გადაწყვეტილებას სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ, თუ სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების ვადაში არ იქნა წარმოდგენილი სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი ინფორმაცია ან დოკუმენტი.

სააპელაციო პალატა იზიარებს საქალაქო სასამართლოს მითითებას, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში საქმეში არსებული მასალებით დადგენილია, რომ 2018 წლის 13 თებერვლის „სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების შესახებ“ №8-----11 გადაწყვეტილებით ი-----ს შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტის ან ინფორმაციის წარსადგენად 30 კალენდარული დღე განესაზღვრა, ხოლო ვინაიდან, სარეგისტრაციო წარმოების შეჩერების ვადაში დაინტერესებული პირის მიერ არ იქნა წარდგენილი შეჩერების საფუძვლის აღმოფხვრის დამადასტურებელი დოკუმენტი/ინფორმაცია, სსიპ საჯარო რეესტრის ეროვნულმა სააგენტომ „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ №8-----13 გადაწყვეტილება 2018 წლის 20 მარტს, აქტის გამოცემის ერთთვიანი ვადის დარღვევით მიიღო.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 177-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, დაინტერესებულ პირს უფლება აქვს გაასაჩივროს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემისათვის დადგენილი ვადის დარღვევა ჩაითვლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემაზე უარის თქმად და იგი გასაჩივრდება ამ თავით დადგენილი წესით. ამავე კოდექსის 180-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ადმინისტრაციული საჩივარი წარდგენილ უნდა იქნეს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოქვეყნების ან ოფიციალური წესით გაცნობის დღიდან ერთი თვის ვადაში, თუ კანონით სხვა რამ არ არის დადგენილი. მითითებული სამართლებრივი ნორმის მე-3 ნაწილის თანახმად კი, გასაჩივრების ვადა არ შეიძლება დადგინდეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემის ვადის დარღვევის შემთხვევაში.

სააპელაციო პალატა იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს განმარტებას, რომ ზემოაღნიშნული სამართლებრივი ნორმების საფუძველზე, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ საქმის გაჭიანურების თავიდან აცილების და სამართალურთიერთობის სტაბილურობის შენარჩუნებას მიზნით, კანონმდებელი ითვალისწინებს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ აქტის გამოცემის ერთთვიანი ვადის დარღვევის შემთხვევას და ცალსახად ადგენს, რომ ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისათვის დადგენილი ვადის დარღვევა მიიჩნევა ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემაზე უარის თქმად, ხოლო ვინაიდან, პირი, რომლის განცხადების საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება, არ არის ვალდებული უსასრულოდ ჰქონდეს ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ აქტის გამოცემის მოლოდინი, იგი უფლებამოსილია ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართოს უფლებამოსილ ორგანოს. ამდენად, პალატა იზიარებს საქალაქო სასამართლოს მითითებას, რომ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 177-ე

მუხლის მე-2 ნაწილისა და 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილის სისტემური განმარტების საფუძველზე, გასაჩივრების ვადის დადგენა დაუშვებელია იმ შემთხვევაში, თუ სახეზეა შემდეგი 4 კუმულატიური პირობა: 1) ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ დარღვეულია ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემის ვადა; 2) პირი, რომლის მიმართვის საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება, ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემისათვის დადგენილი ვადის დარღვევას განიხილავს ადმინისტრაციულ-სამართლებრივ აქტის გამოცემაზე უარის თქმად; 3) პირი, რომლის მიმართვის საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება ადმინისტრაციული საჩივრით მიმართავს შესაბამის უფლებამოსილ ორგანოს; 4) პირის მიერ უფლებამოსილ ორგანოში საჩივრის წარდგენისას ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ არ არის გამოცემული ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი.

საქართველოს უზენაესი სასამართლო 2010 წლის 21 ოქტომბრის №ბს-479-459(კ-10) გადაწყვეტილებით, საკასაციო სასამართლო განმარტავს: „კანონი არის კანონმდებლის მიზნის განხორციელების ინსტრუმენტი და ამიტომ ის უნდა განიმარტოს მიზანმიმართულად. სასამართლომ უნდა გამოიყენოს განმარტების ისეთი წესები, რომლის მიხედვით კანონი უნდა იყოს განმარტებული კანონმდებლის მიზნისა და მისი განხორციელების შესაძლებლობის ფარგლებში. ამდენად, კანონის განმარტებისას, დადგენილ უნდა იქნეს კანონმდებლის ნება და მიზანი, რაც მხოლოდ გრამატიკული განმარტებით ვერ მიიღწევა. სასამართლომ უნდა იხელმძღვანელოს კანონმდებლის განზრახვით, როგორც ნორმის განმარტების საშუალებით. კანონის განმარტება ემყარება გარკვეულ პრინციპებს: ობიექტურობის პრინციპს, რაც გულისხმობს, რომ განმარტება უნდა ეფუძნებოდეს კანონის ტექსტს და გამოხატავდეს კანონმდებლის ნებას; ერთიანობის პრინციპს – ყოველი ნორმა წაკითხულ უნდა იქნეს არა ამოგლეჯილად, არამედ სისტემურად, კანონის ტექსტის ლოგიკურ ჭრილში; გენეტიკური განმარტების პრინციპს – გათვალისწინებულ უნდა იქნეს კანონმდებლის მიზანი და განზრახულობა. ამდენად, მოცემულ შემთხვევაში კანონი უნდა განიმარტოს აღნიშნული პრინციპების დაცვით.“

ამდენად, პალატა ეთანხმება საქალაქო სასამართლოს, რომ იმ შემთხვევაში, როდესაც პირის მიერ ადმინისტრაციული საჩივრის წარდგენამდე ადმინისტრაციული ორგანოს მიერ კანონმდებლობის ვადის დარღვევით, თუმცა გამოცემულია ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი, რომელიც შეიცავს მისი გასაჩივრების ვადას და წესს, აღნიშნული აქტის მიმართ საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 180-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული დანაწესი ვერ გავრცელდება და გასაჩივრების ვადა მისი ოფიციალური გაცნობიდან უნდა აითვალოს.

3.2.2. საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 54-ე მუხლით დადგენილია ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ძალაში

შესვლის ზოგადი წესი, კერძოდ, მითითებული სამართლებრივი ნორმის პირველი ნაწილის შესაბამისად, თუ კანონმდებლობით სხვა რამ არ არის განსაზღვრული, ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ძალაში შედის მხარისათვის კანონით დადგენილი წესით გაცნობისთანავე ან გამოქვეყნების დღეს. ამავე საკანონმდებლო აქტის 55-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი გამოქვეყნება კანონით გათვალისწინებულ შემთხვევაში.

საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 58-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, თუ კანონით სხვა რამ არ არის დადგენილი, დაინტერესებული მხარისათვის ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ოფიციალური გაცნობა ნიშნავს მისთვის ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გადაცემას ან ფოსტის მეშვეობით გაგზავნას.

პალატა იზიარებს საქალაქო სასამართლოს მითითებას „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონზე, რომლითაც დადგენილია მარეგისტრირებული ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილების გამოქვეყნებისა და ძალაში შესვლის სპეციალური წესი. „საჯარო რეესტრის შესახებ“ 27-ე მუხლის მე-6 პუნქტის თანახმად, გადაწყვეტილება ძალაში შედის საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით გამოქვეყნებისთანავე. ამავე სამართლებრივი ნორმის მე-7 პუნქტით კანონმდებელი ცალსახად განსაზღვრავს, რომ გადაწყვეტილების გამოქვეყნებად ასევე ჩაითვლება გადაწყვეტილების მარეგისტრირებული ორგანოს ოფიციალურ ვებგვერდზე გამოქვეყნება, ხოლო მე-8 პუნქტის შესაბამისად, გადაწყვეტილების მართვის ავტომატური საშუალებების გამოყენებით გამოცემის შემთხვევაში ამ გადაწყვეტილებასთან დაკავშირებული ვადების ათვლა იწყება მისი გამოქვეყნებისთანავე.

საქართველოს იუსტიციის მინისტრის 2010 წლის 15 იანვრის №4 ბრძანებით დამტკიცებული „საჯარო რეესტრის შესახებ ინსტრუქციის“ მე-6 მუხლის მე-2 და მე-3 პუნქტების შესაბამისად, სააგენტო უფლებამოსილია ნებისმიერი დოკუმენტი მიიღოს, გამოსცეს ან გასცეს როგორც ქალაქის მატარებელზე, ასევე ელექტრონული და მართვის ერთიანი ავტომატური საშუალებების გამოყენებით. ელექტრონული სახით დოკუმენტი გაიცემა სააგენტოს ოფიციალური ვებგვერდის - www.napr.gov.ge შესაბამისი ბმულის მეშვეობით და მისი ამონაბეჭდის მიმართ ასლის დედანთან სისწორის დამოწმებისათვის დადგენილი წესები არ გამოიყენება. ამ ამონაბეჭდს აქვს იგივე იურიდიული ძალა, რაც თავად ელექტრონული სახით გამოცემულ დოკუმენტს.

№8----- სარეგისტრაციო წარმოებასთან დაკავშირებით მიღებული „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ №8-----13 გადაწყვეტილება სააგენტოს ოფიციალურ ვებგვერდზე - www.napr.gov.ge 2018 წლის 20 მარტს გამოქვეყნდა და შეიცავდა მისი გასაჩივრების ვადას და წესს.

საქმეში წარმოდგენილია 2018 წლის 02 თებერვლის სარეგისტრაციო განცხადების (№8-----) მიღების ბარათი, რომლითაც ირკვევა, რომ დაინტერესებულ პირს (განმცხადებელს) ეცნობა სარეგისტრაციო განცხადების თაობაზე ინფორმაციის საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ვებ-გვერდზე (www.napr.gov.ge) მოძიების შესაძლებლობა.

ამდენად, პალატა იზიარებს საქალაქო სასამართლოს მითითებას, რომ „საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონით დადგენილი სპეციალური რეგულაციის შესაბამისად, მარეგისტრირებელი ორგანოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილების განმცხადებლისთვის ოფიციალურად გაცნობად მიიჩნევა აქტის საჯარო რეესტრის ეროვნული სააგენტოს ვებ-გვერდზე გამოქვეყნება და სწორედ გადაწყვეტილების გამოქვეყნების დღიდან იწყება აქტის გასაჩივრების დადგენილი ვადის ათვლა. ამასთან, აღსანიშნავია, რომ კონკრეტულ შემთხვევაში, აპელანტს, რომლის განცხადების საფუძველზეც დაიწყო ადმინისტრაციული წარმოება, აქტის გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი ვადის ამოწურვიდან მარეგისტრირებელი ორგანოს მიერ აქტის გამოცემამდე გასული დროის მონაკვეთი (5 კალენდარული დღე) ანიჭებდა შესაძლებლობას ეკონტროლებინა ადმინისტრაციული ორგანოს ვებგვერდი მის განცხადებაზე მიღებული გადაწყვეტილების გაცნობის მიზნით.

„საჯარო რეესტრის შესახებ“ საქართველოს კანონის 29-ე მუხლის შესაბამისად, დაინტერესებულ პირს უფლება აქვს მარეგისტრირებელი ორგანოს გადაწყვეტილება გაასაჩივროს მისი ოფიციალურად გაცნობიდან, ხოლო გადაწყვეტილების გამოქვეყნების შემთხვევაში - გამოქვეყნებიდან 30 კალენდარული დღის ვადაში. საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 182-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ზ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ადმინისტრაციული ორგანო არ განიხილავს ადმინისტრაციულ საჩივარს, თუ გასულია ადმინისტრაციული საჩივრის წარდგენის კანონით დადგენილი ვადა.

ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, ვინაიდან ი-----ის მიერ სადავოდ ქცეული „სარეგისტრაციო წარმოების შეწყვეტის შესახებ“ №8-----13 გადაწყვეტილება სააგენტოს ოფიციალურ ვებგვერდზე - www.napr.gov.ge 2018 წლის 20 მარტს გამოქვეყნდა, ხოლო გასაჩივრების ვადის ათვლა ამავე წლის 21 მარტიდან დაიწყო, ი-----ის 2018 წლის 25 ოქტომბრის საჩივარი მარეგისტრირებელ ორგანოში გასაჩივრების კანონმდებლობით დადგენილი 30 დღიანი ვადის დარღვევით იყო წარდგენილი.

ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობის საფუძვლები რეგლამენტირებულია საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლით, რომლის პირველი ნაწილი ადგენს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტი ბათილია, თუ იგი ეწინააღმდეგება კანონს, ან არსებითად დარღვეულია მისი მომზადებისა ან გამოცემის კანონმდებლობით დადგენილი

სხვა მოთხოვნები. ამასთან, კანონმდებელი მითითებული მუხლის მეორე ნაწილში აზუსტებს, რომ ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის მომზადების ან გამოცემის წესის არსებით დარღვევად ჩაითვლება ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის გამოცემა ამ კოდექსის 32-ე ან 34-ე მუხლით გათვალისწინებული წესის დარღვევით ჩატარებულ სხდომაზე ან კანონით გათვალისწინებული ადმინისტრაციული წარმოების სახის დარღვევით, ანდა კანონის ისეთი დარღვევა, რომლის არარსებობის შემთხვევაში მოცემულ საკითხზე მიღებული იქნებოდა სხვაგვარი გადაწყვეტილება.

საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის 32-ე მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, ამ კოდექსის 22-ე მუხლში აღნიშნულ სარჩელთან დაკავშირებით სასამართლო უფლებამოსილია გამოიტანოს გადაწყვეტილება ადმინისტრაციული აქტის ბათილად ცნობის შესახებ თუ ადმინისტრაციული აქტი ეწინააღმდეგება კანონს და ის პირდაპირ და უშუალო (ინდივიდუალურ) ზიანს აყენებს მოსარჩელის კანონიერ უფლებას, ან ინტერესს ან უკანონოდ ზღუდავს მას.

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, პალატის მოსაზრებით, საქალაქო სასამართლომ სწორად გადაწყვიტა, რომ სარჩელი უსაფუძვლოა, ადგილი არ აქვს საქართველოს ზოგადი ადმინისტრაციული კოდექსის 60¹ მუხლით გათვალისწინებული მოთხოვნის დარღვევას, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება გამოცემულია კანონის მოთხოვნათა დაცვით, შესაბამისად, არ არსებობს სადავო ინდივიდუალური ადმინისტრაციულ-სამართლებრივი აქტის ბათილად ცნობისა და მოპასუხისათვის საჩივრის წარმოებასა და განხილვაში მიღების დავალების საფუძველი.

4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

ზემოაღნიშნული გარემოებების ანალიზის საფუძველზე სააპელაციო პალატას მიაჩნია, რომ სააპელაციო საჩივარში მითითებული გარემოებები არ ჰქმნიან საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე და 394-ე მუხლებით გათვალისწინებულ შემადგენლობას. პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად გადაწყვიტა სადავო საკითხი, რის გამოც, არ არსებობს სააპელაციო საჩივრის დაკმაყოფილებისა და გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმების პროცესუალურ-სამართლებრივი საფუძველები.

5. საპროცესო ხარჯები

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 55-ე მუხლის საფუძველზე, აპელანტის მიერ სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 150 (ასორმოცდაათი) ლარი, უნდა ჩაითვალოს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ გადახდილად.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

იხელმძღვანელა რა საქართველოს ადმინისტრაციული საპროცესო კოდექსის პირველი მუხლის მე-2 ნაწილით, საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 257-ე, 372-ე, 390-ე, 395-ე, 397-ე მუხლებით

**სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატამ
დაადგინა:**

1. ი-----ის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
2. უცვლელად დარჩეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2019 წლის 30 აპრილის გადაწყვეტილება;
3. განჩინება შეიძლება გასაჩივრდეს, საკასაციო საჩივრით, მხარეთათვის დასაბუთებული განჩინების გადაცემიდან 21 (ოცდაერთი) დღის ვადაში, საქართველოს უზენაესი სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატაში (მდებარე მისამართზე: ქ. თბილისი, ძმები ზუბალაშვილების ქუჩა №6) თბილისის სააპელაციო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა პალატის მეშვეობით (მდებარე მისამართზე: ქ. თბილისი, გრიგოლ რობაქიძის გამზირი №7ა).

მოსამართლე:

ხატია არდაზიშვილი